

Sygn. akt VI GC 54/15

WYRO

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: As. SR Barbara Golec

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nikiel

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. we W.

przeciwko G. W. (W.)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej G. W. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. we W. kwotę 14 646,00 zł (czternaście tysięcy sześćset czterdzieści sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 11 485,00 zł od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 150,00 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 4 048,85 zł (cztery tysiące czterdzieści osiem złotych osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VI GC 54/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. we W. wniosła przeciwko pozwanej G. W. pozew o zapłatę kwoty 14.646 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.485 zł od dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 26 czerwca 2014 r.), a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, iż na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 28 sierpnia 2012 r. prowadziła egzekucję przeciwko Klubowi (...) Sp. z o.o. w R. (dalej jako Klub (...), Klub lub spółka). Egzekucja okazała się bezskuteczna. W chwili powstania zasądzonej wierzytelności funkcję prezesa zarządu pełniła pozwana. Klub nie ogłosił upadłości (k. 3-6, 37).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 grudnia 2014 r. tut. Sąd w całości uwzględnił żądanie pozwu (k. 46).

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Przyznała, iż była członkiem zarządu Klubu (...), jednakże zaprzeczyła, iż ponosi odpowiedzialność za ww. wierzytelność. Działalność Klubu nie była nastawiona na osiągnięcia zysku, a jego majątek nie pozwalał na sfinansowanie kosztów

postępowania upadłościowego. Niewypłacalność wynikała z braku dotacji ze strony samorządu (...), mimo wcześniejszych zapewnień. Nadto, powódka nie uzyskiwała zaspokojenia z majątku spółki nawet gdyby zgłoszono wniosek o upadłość. Zaniechanie pozwanej nie doprowadziło do wyrządzenia szkody powódce (k. 55-59).

Pismem z dnia 13 listopada 2017 r. powódka sprecyzowała, iż odsetek domaga się od dnia 5 czerwca 2014 r. (k. 854).

Sąd ustalił, co następuje.

Nakazem zapłaty z dnia 28 sierpnia 2012 r., sygn. akt IV GNc 3437/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu nakazał Klubowi (...) Sp. z o.o. w R. zapłacić na rzecz powódki kwotę 11.485 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 3.490 zł od dnia 22 listopada 2010 r., a od kwoty 7.995 zł od dnia 25 stycznia 2012 r., a także zasądził kwotę 2.561 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Zasądzona kwota stanowiła wynagrodzenie za obsługę meczów transmitowanych w telewizji – dostarczanie, montowanie i wypożyczanie band diodowych z ostatniego okresu działalności Klubu. Wynagrodzenie za obsługę jednego meczu wynosiło ok. 7.500 zł, a w ciągu sezonu powódka transmitowała jeden lub dwa mecze Klubu.

dowód: nakaz zapłaty k. 80-80v, przesłuchanie pozwanej k. 163v-164, 211-212

W oparciu o wskazany tytuł wykonawczy powódka wszczęła przeciwko Klubowi postępowanie egzekucyjne. We wniosku zleciła prowadzenie egzekucji z rachunków bankowych, ruchomości (w tym pojazdów mechanicznych), wierzytelności, nieruchomości, a także zleciła poszukiwania majątku Klubu. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku C. L. pod sygn. akt KM 2751/12. Postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. Komornik ustalił koszty zastępstwa powódki w postępowaniu egzekucyjnym na kwotę 600 zł. Mimo dokonanych zajęć rachunków bankowych i wierzytelności oraz poszukiwania majątku egzekucja okazała się bezskuteczna, wobec czego postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. Komornik umorzył postępowanie.

dowód: akta egzekucyjne, a w nich: wniosek egzekucyjny k. 81-81v, postanowienie z 30 października 2012 r. k. 82, zawiadomienia o zajęciu k. 83-88, 90-93, wniosek o udzielenie informacji k. 89, 94, wysłuchanie wierzyciela k. 95, postanowienie z 16 kwietnia 2014 r. k. 96

Pozwana została powołana na stanowisko członka zarządu Klubu z dniem 30 czerwca 2009 r.

dowód: wniosek o wydanie informacji k. 97; pismo Sądu Rejonowego w Gliwicach z 19 maja 2014 roku k. 9 8; odpis pełny KRS Klubu (...) k. 77-79

Pismem z dnia 28 maja 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności objętych nakazem zapłaty z dnia 28 sierpnia 2012 r. kwoty 11.485 zł z odsetkami od dnia wymagalności i kwoty 2.550,52 zł tytułem kosztów sądowych, a także kwoty 600 zł przyznanej w toku postępowania egzekucyjnego tytułem zastępstwa adwokackiego. Jako podstawę wezwania podała bezskuteczność egzekucji wobec Klubu.

dowód: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 99-101

Podstawy ogłoszenia upadłości Klubu istniały już w dniu 31 grudnia 2008 r., z uwagi na to, że zobowiązania spółki przewyższały wartość jej majątku. Pozwana powinna złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości spółki do dnia 15 lipca 2009 r., czyli po upływie 14 dni od objęcia funkcji prezesa zarządu. Na dzień 31 grudnia 2009 r. stan niewypłacalności spółki pogłębił się. Majątek Klubu wystarczałby na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony do dnia 15 stycznia 2010 r. Na dzień 31 grudnia 2010 r. wysokość zadłużenia z tytułu podatków, ubezpieczeń społecznych wynosiła 378.996,52 zł, a z tytułu wynagrodzeń 14.480,45 zł, przy czym zobowiązania przekraczały wartość majątku o 317.219,87 zł. Na dzień 31 grudnia 2011 r. zobowiązania spółki przekraczały wartość majątku o 730.701,84 zł, zobowiązania publicznoprawne wynosiły 385.873,95 zł, a zobowiązania z tytułu wynagrodzeń 81.547,16 zł. Gdyby zatem pozwana złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości Klubu najpóźniej

dnia 15 stycznia 2010 r., wierzytelność powoda nie zostałaby w ogóle zaspokojona, jako należąca do IV kategorii zaspokajania.

dowód: opinia biegłego z zakresu badania terminowości wniosków o ogłoszenie upadłości oraz ekonomii i wyceny przedsiębiorstw k. 734-813, zeznania o wysokości dochodu, rachunki zysków i strat, deklaracja o zaliczkach, deklaracja o podatku dochodowym, sprawozdanie końcowe, korekta sprawozdania k. 121-157; dokumentacja księgowa Klubu (...), w tym: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu, rachunki zysków i strat, informacja o odliczeniach od dochodu i od podatku oraz o dochodach wolnych i zwolnionych od podatku, deklaracja roczna pobranych zaliczkach na podatek dochodowy, deklaracja roczna o zryczałtowanym podatku dochodowym, sprawozdanie końcowe z wykonania zadania publicznego, korekta sprawozdania częściowego z wykonania zadania publicznego, załącznik nr 15 zestawienie faktur k. 169-207; pismo ZUS k. 274; sprawozdania z wnioskami, bilansami, tytułami wykonawczymi k. 283-489; pisma Naczelnika US w R. z załącznikami k. 497-527, 679; zestawienie należności k. 546; nakazy zapłaty z pozwami i załącznikami k. 547-600; umowy z załącznikami, tytułu wykonawcze k. 601-657; pisma Sądu Rejonowego w Gliwicach z załącznikami k. 692-729

Pozwana miała świadomość trudnej sytuacji finansowej zarządzanej spółki, już od początku działalności Klubu. Przed objęciem funkcji prezesa zarządu była członkiem rady nadzorczej. Spółka była finansowana z dotacji uzyskiwanych od samorządów i przez sponsorów prywatnych. Przychody uzyskiwała ze sprzedaży biletów na imprezy sportowe, z reklam i szkolenia zawodniczek. Finansowanie przez sponsorów nie stanowiło pewnego źródła dochodów. W 2011 r. spółka pierwszy raz otrzymała dotację w wysokości 300.000 zł. W 2012 r. Klubowi przyznano dotację w kwocie 700.000 zł, lecz wypłacono jedynie 300.000 zł. Z uwagi na negatywny rezultat kontroli dokumentacji księgowej zobowiązano nadto spółkę do zwrotu z wypłaconej dotacji kwoty 80.000 zł. Pozwana w celu uzyskania dotacji na rok 2012 złożyła nieprawdziwe oświadczenie o braku zaległości podatkowych spółki, jako że był to warunek przyznania dotacji. Istniały ograniczenia w dysponowaniu dotacjami, przykładowo nie było możliwe uiszczenie zaległości podatkowych za środki z dotacji. Już w 2012 r. spółka posiadała zadłużenie w kwocie ok. 300.000 zł z tytułu podatku VAT. Jeden z kontrahentów nie uiszczył spółce należności za usługi reklamowe w kwocie ok. 75.000 zł. Pozwana знаła źródła finansowania jej działalności, koszty działalności, istniejące zadłużenie, skład majątku. Oczekiwała, że w związku z występowaniem drużyny Klubu w ekstraklasie, zdoła pozyskać sponsorów i dotacje. Uczestniczenie w rozgrywkach wiązało się jednak z zakupem tzw. „dzikiej karty” za 50.000 zł oraz koniecznością przedstawienia gwarancji finansowej środków zabezpieczonych na organizację rozgrywek w wysokości 700.000 zł. Zdarzało się, że z uwagi na brak środków na rachunku bankowym spółki, pozwana z własnych funduszy pokrywała koszty działalności Klubu. Biurem Klubu zajmował się prokurent, M. R., który prowadził także rozmowy z kontrahentami. Spółka zaprzestała działalności w listopadzie 2012 r., z uwagi na brak środków finansowych i wycofanie drużyny z rozgrywek. Samorząd miejski odmówił wówczas wypłaty drugiej transzy dotacji, a sponsorzy rozwiązali ze spółką umowy. Już wcześniej spółka sprzedała otrzymane od sponsora samochody osobowe, by spłacić częściowo zobowiązania publicznoprawne. Wówczas nie posiadała już żadnego innego majątku.

dowód: przesłuchanie stron – pozwanej k. 163v-164, 211-212

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach rozwiązał Klub (...) Sp. z o.o. bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego i wykreślił Klub z KRS. Sąd ustalił, iż Klub nie posiada zbywalnego majątku i nie prowadzi działalności gospodarczej.

dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z 28 lipca 2016 roku k. 539-539v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wymienionych wyżej dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, oraz w oparciu o dowód z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania pozwanej oraz dowód z opinii biegłego sądowego, które wraz z dowodami z dokumentów tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy. Podkreślenia przy tym wymaga, iż żadna ze stron nie wносила jakichkolwiek zarzutów do opinii biegłego (k. 835, 837-838). Wniosek o

przesłuchanie powoda został cofnięty (k. 246), a pozostałe wnioski dowodowe należało oddalić zgodnie z art. 217 § 3 k.p.c., bowiem okoliczności sporne sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione (k. 848v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka oparła swe roszczenie o przepis art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie za zobowiązania spółki, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna.

Przesłanką konieczną do powstania odpowiedzialności po stronie członka zarządu spółki z o.o. za zobowiązania tej spółki na podstawie powołanego przepisu jest bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, czyli stan, w którym istnieją nieuregulowane zobowiązania spółki wobec wierzycieli, które nie mogą być pokryte z jej majątku. Bezskuteczność musi być zarazem skutkiem niezgłoszenia przez członka zarządu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcia postępowania układowego (zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 r.). W myśl art. 21 prawa upadłościowego, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r., dłużnik był obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Niewypłacalność zachodziła wówczas, gdy spółka nie wykonywała swoich już wymagalnych zobowiązań pieniężnych bądź gdy zobowiązania spółki przekroczyły wartość jej majątku. Obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spoczywa na każdym, kto ma prawo reprezentować spółkę sam lub łącznie z innymi osobami.

Odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu uzależniona jest zatem od wykazania istnienia zobowiązania spółki oraz bezskuteczności egzekucji z majątku spółki. W rozpoznawanej sprawie, powódka okoliczności te wykazała.

Pozostałe przesłanki odpowiedzialności objęte są domniemaniem, a to domniemaniem istnienia szkody w wysokości zobowiązania niewyegzekwowanego od spółki, związku przyczynowego między szkodą wierzyciela a niezłożeniem przez członka zarządu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości i jego zawinięcia w tym względzie. Dlatego też, zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h., członkowie zarządu obowiązani są wykazać okoliczności zwalniające ich od odpowiedzialności. I tak, członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności, jeżeli udowodni, że zaistniała choć jedna z trzech sytuacji wymienionych w tym przepisie. Do okoliczności tych należą:

- zgłoszenie we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości,
- brak winy członka zarządu w sytuacji, gdy nie zgłoszono wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym terminie,
- brak szkody po stronie wierzyciela, pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie.

Bezskuteczność egzekucji została wykazana poprzez przedłożenie przez powódkę postanowienia komornika sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego względem Klubu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Brak efektywnej egzekucji z majątku spółki nie był zresztą kwestionowany w toku postępowania. Podobnie przysługująca powódce względem spółki wierzytelność, potwierdzona tytułem wykonawczym, nie stanowiła przedmiotu sporu.

Obrona pozwanej opierała się na braku winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie oraz braku szkody po stronie powódki, gdyż powódka nie uzyskalaby zaspokojenia z majątku spółki, nawet gdyby zgłoszono wniosek o upadłość z zachowaniem ustawowego terminu. Odnosnie do braku zawinięcia, bez znaczenia pozostaje przedmiot działalności zarządzanej przez pozwaną spółki i źródła jej finansowania. Głównym bowiem celem wprowadzenia odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest ochrona wierzycieli, a w tej perspektywie generowanie przez spółkę zysku pozostaje poza sferą zainteresowania. Do obowiązków pozwanej, jako jedynej członka zarządu, należała stała ocena kondycji finansowej Klubu. Fakt, że częściowo działalnością Klubu kierował również prokurent, nie ma żadnego wpływu na zakres kompetencji pozwanej. W dalszym ciągu pozwana miała możliwość uzyskiwania informacji o stanie majątku spółki, wysokości jej zobowiązań.

Dodatkowo, dostęp do dokumentacji oraz wiedzę o stanie finansowym Klubu pozwana posiadała jeszcze przed objęciem stanowiska prezesa zarządu, z uwagi na członkostwo w radzie nadzorczej. Sama przyznała, że w całym okresie działalności spółki były problemy z jej finansowaniem, a nadto, że była świadoma, że dochody spółki nie wystarczały na pokrycie jej wydatków. Działalność w istocie była prowadzona kosztem należności publicznoprawnych i kredytowana przez kontrahentów.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanej o braku szkody po stronie powódki, pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, to również w tej mierze obrona pozwanej okazała się nieskuteczna.

Negatywnym skutkiem nieterminowego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki jest obniżenie potencjału majątkowego spółki, które uniemożliwia zaspokojenie wierzytelności przysługującej względem spółki. Szkada po stronie wierzyciela występuje, gdy nie uzyskuje zaspokojenia swojej wierzytelności lub uzyskuje zaspokojenie w mniejszym zakresie, niż miałoby to miejsce w przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. Podkreślenia wymaga, że członkowie zarządu odpowiadają również za zobowiązania powstałe dopiero po spełnieniu się przesłanek do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Gdyby wolą ustawodawcy było zawężenie zakresu odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. tylko do zobowiązań istniejących w chwili spełnienia się przesłanek do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, to dałby temu wyraz przez ograniczenie zakresu tej odpowiedzialności w treści przepisu art. 299 § 1 k.s.h. Tymczasem, w sposób wyraźny przez użycie zwrotu "może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1", nawiązał do pełnego zakresu odpowiedzialności określonego w tym przepisie. Członkowie zarządu odpowiadają więc na podstawie art. 299 k.s.h., gdy zobowiązanie spółki - nie powstałoby, gdyby pozwany członek zarządu wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. Takie rozumienie przedmiotowej regulacji uwzględnia jej cel oraz potrzeby obrotu gospodarczego, a to ochronę wierzycieli. Funkcja zabezpieczająca unormowania zostałaby zaprzeczona, gdyby przyjąć, że członkowie zarządu nie odpowiadają za zobowiązania, które nie powstałyby, gdyby w terminie wystąpili z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

Pojęcie szkody na gruncie art. 299 k.s.h., rozumiane jest inaczej niż w oparciu o art. 361 § 2 k.c. Szkada objęta tą odpowiedzialnością znajduje wyraz przede wszystkim w obniżeniu potencjału majątkowego spółki na skutek doprowadzenia spółki do stanu niewypłacalności, a nawet według niektórych poglądów, szkoda ta wyraża się w pogorszeniu i utrudnieniu możliwości zaspokojenia wierzycieli spółki z o.o. Członek zarządu może więc uwolnić się od odpowiedzialności, jeśli wykaże, że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, nie zmniejszył się potencjał majątkowy spółki, a wierzyciel i tak nie uzyskałby zaspokojenia.

Przy ocenie jednakże, czy członek zarządu zwolnił się od odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 k.s.h., należy wziąć pod uwagę przesłankę odpowiedzialności w postaci związku przyczynowego między niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie, a niezaspokojeniem się wierzyciela.

Szkoda dla wierzyciela nie powstanie na skutek niewyegzekwowania określonego zobowiązania spółki, gdy brak zaspokojenia nie pozostaje w związku przyczynowym z niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości, co oznacza, że zobowiązanie spółki nie mogłoby być zaspokojone z jej majątku, nawet w sytuacji, kiedy zostałby zgłoszony wniosek o upadłość we właściwym czasie. Członek zarządu odpowiada natomiast na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., gdy przez niezłożenie wniosku w terminie doprowadził do powstania nowych niezaspokojonych zobowiązań spółki, które nie powstałyby, gdyby wniosek o upadłość został złożony we właściwym czasie. Wierzyciel powstałego w takich okolicznościach zobowiązania spółki ponosi szkodę, gdyż na skutek takiego zachowania członka zarządu nie miałby tego prawa wobec spółki, a tym samym nie mogłoby powstać jego roszczenie wynikające z omawianego unormowania. Niewystąpienie zatem we właściwym czasie przez członków zarządu spółki z o.o. o ogłoszenie upadłości wywołuje szkodę jej wierzyciela (art. 299 § 2 k.s.h.), gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, a na skutek opóźnienia dochodzi do powstania wobec spółki nowych zobowiązań, które nie powstałyby, gdyby wniosek ten został złożony w terminie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. I CSK 646/12, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r. III CZP 75/03).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, nie może budzić wątpliwości, że niezgłoszenie przez pozwaną wniosku o upadłość spółki we właściwym czasie obniżyło jej potencjał majątkowy, gdyż w razie złożenia go w terminie, wierzytelność powódki względem Klubu w ogóle by nie powstała. Wniosek o ogłoszenie upadłości powinien być złożony najpóźniej do dnia 15 stycznia 2010 r., a należności objęte nakazem zapłaty z dnia 28 sierpnia 2012 r. dotyczyły zobowiązań powstałych po tej dacie. Roszczenia te nie mogłyby podlegać zaspokojeniu w postępowaniu upadłościowym. W dalszej kolejności – nie powstałoby roszczenie powódki względem pozwanej oparte na odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. Istnieje zatem adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zaniechaniem przez pozwaną zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie a powstaniem zobowiązania spółki i szkodą powódki na skutek niemożności jego wyegzekwowania. Przesłanka egzoneracyjna, na którą powołała się pozwana, nie zachodzi więc w realiach sprawy. Zobowiązanie zarządzanej przez pozwaną spółki nie powstałoby, gdyby pozwana wystąpiła z wnioskiem o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. W takim wypadku szkoda wierzyciela spółki w postaci pogorszenia lub utrudnienia możliwości jego zaspokojenia jest bezpośrednim skutkiem zaniechania członka zarządu. Powódka poniosła bowiem szkodę, gdyż pozwana nie wykonała ustawowego obowiązku, a w konsekwencji powstała wierzytelność, której wyegzekwowanie okazało się niemożliwe.

Przedstawione stanowisko znajduje również potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 1 grudnia 2017 r. III CZP 65/17). W analogicznym stanie faktycznym, jak w niniejszej sprawie, przyjęto, że członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który objął tę funkcję wtedy, gdy spółka była niewypłacalna, ponosi odpowiedzialność przewidzianą w art. 299 k.s.h. za długi spółki powstałe po objęciu przezeń funkcji, także wtedy, gdy zgłoszony przez niego wniosek o ogłoszenie upadłości spółki zostałby oddalony na tej podstawie, że majątek spółki nie wystarczyłby na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego lub wystarczyłby jedynie na zaspokojenie tych kosztów. Należy przy tym zaznaczyć, że gdyby wniosek został zgłoszony przez pozwaną we właściwym czasie, to wówczas majątek spółki wystarczyłby na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, wbrew twierdzeniom pozwanej. Nadto, istotnym jest, że po powstaniu stanu niewypłacalności Klubu, sytuacja nie uległa poprawie, tj. podstawy do ogłoszenia upadłości pozostawały aktualne aż do zakończenia działalności podmiotu.

Tym samym, pozwana nie wykazała żadnej z przesłanek egzoneracyjnych, wymienionych w art. 299 § 2 k.s.h., a powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono zgodnie z żądaniem, w oparciu o art. 481 k.c., uwzględniając nowelizację, która weszła w życie dnia 1 stycznia 2016 r. Roszczenie przeciwko pozwanej stało się wymagalne, zgodnie z art. 455 k.c., niezwłocznie po wezwaniu do zapłaty, które zostało nadane w dniu 28 maja 2014 r., a powinno być zostać odebrane przez pozwaną w ciągu 7 dni.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c., mając na uwadze wynik postępowania. Na koszty zasądzone na rzecz powódki w łącznej wysokości 3.150 zł złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 733 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika określono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W oparciu o art. 113 ust. 1 u.k.s.c. nakazano pobrać od pozwanej nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 4 048,85 zł, na które złożyła się pozostała część wynagrodzenia biegłego.